

Sygn. akt III PK 80/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa K. D.

przeciwko Syndykowi Masy Upadłości E. S.A. w upadłości likwidacyjnej w K.

z udziałem Okręgowego Inspektoratu Pracy w W.

o ustalenie istnienia stosunku pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 28 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś.

z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt VII Pa (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt VII Pa (...) Sąd Okręgowy w Ś. oddalił apelację pozwanego Syndyka Masy Upadłości E. S.A. od wyroku z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt IV P (...) Sądu Rejonowego w Ś. ustalającego, że powoda K. D. jako pracownika oraz E. S.A. z siedzibą w K. jako pracodawcę łączył stosunek pracy do dnia 31 października 2014 r.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pozwany zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to: 1. art. 23¹ k.p. poprzez jego błędną wykładnię, 2. art. 1 ust. 1 pkt a i b Dyrektywy Rady (...) z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części

przedsiębiorstw lub zakładów poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, 3. art. 312 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (dalej: p.u.n.) oraz art. 2 ust. 1 w zw. z art. 316 ust. 1 i 2 p.u.n. w zw. z art. 55¹ k.c., 4. art. 395 § 2 k.c. i art. 494 § 1 k.c. w zw. z art. 705 k.c. w zw. z art. 174 ust. 1 p.u.n. Skarżący wskazał, że do naruszenia powyższych przepisów doszło także wskutek naruszenia prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze pozwany wniósł o uwzględnienie skargi kasacyjnej poprzez uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Ś. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, ewentualnie w przypadku uznania podstawy naruszenia prawa materialnego za oczywiście uzasadnioną, z jednoczesnym uznaniem podstawy naruszenia prawa procesowego za nieuzasadnioną na podstawie art. 398¹⁶ k.p.c. o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Ś. i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, poprzez ustalenie, że stosunek pracy między powodem a E. ustał z dniem 25 czerwca 2014 r.; oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za obie instancje oraz postępowanie kasacyjne, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej z uwagi na fakt, że wyrok Sądu Okręgowego w Ś. Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 listopada 2018 r. w sprawie sygn. akt VII Pa (...) jest rażąco sprzeczny z przepisami obowiązującego prawa materialnego oraz procesowego, a także rażąco sprzeczny z ugruntowanym poglądem orzecznictwa Sądu Najwyższego i doktryny, w szczególności zapadł on wskutek rażącego naruszenia art. 23¹ k.p., a rozstrzygnięcie tego wyroku sprowadza się jedynie do lakonicznego powielenia błędnego stanowiska Sądu pierwszej instancji, tak w zakresie ustaleń faktycznych, jak i przede wszystkim powołania oraz wyjaśnienia zastosowanej podstawy prawnej wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta "oczywistość" i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku "przedsądu". Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wywodu prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy, należy zauważyć, że z jednej strony skarżący w żaden sposób szerzej nie uzasadnił na czym miałyby polegać oczywista zasadność skargi w zakresie sformułowanych przez niego przejawów oczywistej zasadności skargi w odniesieniu do zaskarżonego wyroku, z drugiej

natomiast strony, analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje na kwalifikowane naruszenie przez Sąd odwoławczy dyspozycji art. 23¹ k.p.

Sąd drugiej instancji ustalił, że Syndyk Masy Upadłości O. sp z o.o. w upadłości likwidacyjnej zajmując nieruchomość przy ulicy K. działał wyłącznie w celu zaspokojenia roszczeń upadłego i nie można uznać, że jego celem było dalsze prowadzenie działalności upadłego. Działania Syndyka nakierowane były na odzyskanie majątku upadłego celem przeprowadzenia jego likwidacji. Tymczasem jak wynika z wyroku z dnia 22 kwietnia 2015 r., II PK 160/14, OSNP 2017 nr 3 poz. 29, przejęcie przez syndyka spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej od podmiotu dzierżawiącego linii produkcyjnej wraz z obsługującymi ją pracownikami można kwalifikować jako przejście zakładu pracy na innego pracodawcę (art. 23¹ § 1 k.p.), tylko wtedy jeżeli nie było przeszkód aby kontynuować dotychczasową produkcję.

W ocenie Sądu Najwyższego, z wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wyraźnie wynika, że przytoczone zarzuty, które odnoszą się do naruszenia przytoczonego przepisu prawa materialnego, nie są zarzutami co do prawa, lecz co do faktów. Tymczasem Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. Związanie ustaleniami faktycznymi wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Ustrojową funkcją Sądu Najwyższego jest bowiem sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, niepublikowane; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 211/06, niepublikowane).

Stwierdzając, że nie zachodzą podstawy do przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

